

Zege met een rouwrand

Thierry Schmitter gaat de Delta Lloyd Regatta winnen, maar het is voor de zeiler een triomf met een rouwrand. Zondag overleed zijn vriend Ronald Naar, met wie hij de gevaarlijkste berg ter wereld beklom.

PETER VAN DER MEEREN

Het was 'gewoon een zondagse klim' zegt Thierry Schmitter, nu als zeiler olympisch medaillekandidaat voor Nederland, maar op die bewuste 29 november 1998 gepassioneerd bergbeklimmer. Na die dag was echter niets meer gewoon.

Tijdens de tocht, over een bevroren Zwitserse waterval, schoof een sneeuwflank onder zijn voeten weg. De toen 29-jarige Schmitter viel zestig meter naar beneden en liep een dwarslaesie op. Hij is sindsdien verlamd aan de onderste helft van zijn lichaam.

Wég dromen, wég professionele carrière als berggids. De in het Franse Grenoble geboren Schmitter moest zich 'een beetje herfocussen'. „Ik had twee kleine kinderen, daar wilde ik voor vechten. Ze moesten een goed beeld van hun vader krijgen.”

„Ik probeer me verder te ontwikkelen, maar de handicap blijft een zwaar blok aan mijn been. Ik put geluk uit bepaalde dingen, ik heb momenten dat ik supergelukkig ben, maar het is een kwets-

bare balans. Ik wen aan de handicap; accepteren doe ik het nooit.”

Hoe anders zag de wereld er drie jaar vóór het ongeluk uit. Schmitter, die vanaf zijn derde in Nederland woont, mocht mee met het K2-team van Ronald Naar, de man die in 1992 de

Mount Everest (8848 meter) had bedwongen en als eerste Nederlander de hoogste zeven pieken op elk der continenten bereikte.

„Het was gewoon een sollicitatie”, zegt Schmitter over zijn eerste kennismaking met alpinist-avonturier-schrijver Naar, die zondag op 56-jarige leeftijd overleed op de flank van een 8201 meter hoge berg in de Himalaya. Schmitter was gewaarschuwd. „Ronald zou jonge klimmers gebruiken om zelf 'groot' te worden. Ik heb dat echter nooit zo gevoeld.”

„We botsten wel even, Ronald vond me een merkwaardige, arrogante Fransman. In zijn boek ben ik er echter goed van afgekomen. We zijn vrienden geworden. Ronald heeft me later aangemoedigd olympisch te gaan zeilen. Hij was bestuurslid van de stichting die fondsen voor me werft.”

De K2 op de grens van Pakistan en China is niet zomaar een berg. Niet alleen met zijn 8611 meter de op één na hoogste, maar volgens vele experts de moeilijkst te beklimmen berg. De K2 wordt één op de vier klimmers fataal, wat de bijnaam *Killer Mountain* verklaart. Op die K2 bereikten Hans van der Meulen en Ronald Naar op 15 juli 1995 (na een tocht van 17 uur) als eerste Nederlanders de top.

De tol was hoog. Twee van de elf teamleden raakten gewond, waarvan een ernstig door vallend gesteente. De niet op erkenning

jagende Schmitter bleef steken op 8000 meter. „Ik heb voor het team veel technisch werk gedaan en daar ben ik trots op. Ik was te moe om mee te gaan naar de top. Ach, medailles bestaan niet bij bergbeklimmen. Je gaat voor de uitdaging omhoog en dan ga je terug en zoek je een nieuw doel.”

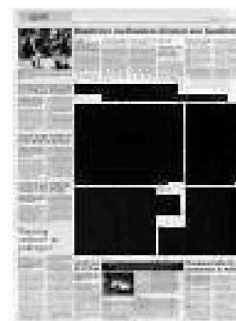
Het stoort hem dat bergbeklimmen vooral in het nieuws komt als er een dode valt te betreuren. „Er is veel onbegrip, mensen begrijpen de passie niet.” Schmitter wordt fel als het woord waaghalzerij valt. „Dat is het absoluut niet! In Zwitserland hoef je je voor bergbeklimmen

niet extra te verzekeren, het zit gewoon in het ziekenfonds. Snap je?”

„Natuurlijk, risico is er altijd en ja, je zet je leven op het spel. Maar op de K2 kun je een steen op je kop krijgen en in een vliegtuig kun je neerstorten. En je moet natuurlijk niet op gympies de Mount Everest beklimmen. Dat is net zo dom als met een huurbootje bij windkracht 9 het Tjeukemeer opgaan.”

Na zijn fatale val was Schmitter niet van plan zijn leven in een rolstoel te slijten. Hij had als jongen veel gezeild op de Noordzee en ontdekte dat op paralympisch niveau in wedstrijden gevaren werd.

Na een revalidatie van zeven maanden duurde het twee jaar eer Schmitter zevende werd op het WK en van NOC-NSF de B-sta-

tus kreeg. „Daarna won ik WK-brons en brons op de Spelen van Athene”, aldus de Stompwijker, inmiddels tweevoudig wereldkampioen in de paralympische boot 2.4.

„Allemaal mooi, maar het stoorde me enorm dat ik een stempel kreeg. Ik word als gehandicapte bij een groep ingedeeld. Als ik aan de Spelen wil meedoen, kunnen dat alleen de Paralympics zijn.”

„Ik zou in de 2.4 ontzettend graag tegen niet-gehandicapte zeilers varen. Voor de integratie zou dat geweldig zijn. Of ik Ben Ainslie (drievoudig olympisch kampioen, red.) kan verslaan? Waarom niet? Ik train ook enorm hard, zit 120 dagen per jaar in de boot. Het open WK is gewonnen door een paralympiër.”

De weg naar volledige integratie is nog lang, beseft Schmitter. „Onze uitslagen staan nooit op Teletekst en de kranten nemen onze uitslagen niet mee. Een journalist zei eens dat hij niets aan paralympisch zeilen doet, omdat-ie dan ook het WK homo's moet verslaan... Verschrikkelijk.”

Op weg naar de winst in Medemblik trof de dood van Naar hem als een mokerslag. „Als het aan boord goed loopt, gaan mijn gedachten naar Ronald. Het geeft extra motivatie.”

Schmitter herinnert zich dan ook de mooie momenten die hij beleefde als bergbeklimmer. „Ik mis het ongelooflijk. Zeilen is mooi, maar het is en blijft voor mij een therapeutische bezigheid. Vergeleken met de extreme dingen die ik gedaan heb, is zeilen als spelen in de zandbak.”

„Het blijft hard en confronterend dat je voor altijd van iemand afhankelijk bent. Als ik nu mijn arm opsteek, komt er een coach aanvaren met een broodje of een pleister... Ik heb de K2 beklommen en nu kan ik niet eens alleen het strand op. Dat is zwaar voor de geest.”

*Schmitter
beklom met
Ronald Naar
de K2 en wint
nu zeilregatta*

Thierry Schmitter op het IJsselmeer bij Medemblik op weg naar de eindzege. „Ronald geeft me extra motivatie.”

FOTO MARGJE TEMPELAARS

Thierry Schmitter als bergbeklimmer op weg naar de top. EIGEN FOTO